

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Embolics romàntics

La història. Barcelona i Bilbao, ara. Xabi treballa en un banc de Barcelona, torna a Bilbao per acomiadar-se de Maria, amiga malalta terminal, en saber que ella n'està enamorada, Xabi, caritatiu, confessa que ell també, però la noia es recupera i ell haurà de dur doble vida.

La pel·lícula. Els territoris de la comèdia romàntica no saben de fronteres ni semàntiques. *Bypass* posa en evidència el cacau mental del ministre (diuen que d'Educació) Wert. Film basc rodat en castellà amb frases en català. Per a més *in-ri*, l'acció dramàtica entre Barcelona i Bilbao. I parlant de cacaus, els rocambolescos embolics sentimentals que s'han muntat el tàndem Patxo Tellería-Aitor Mazo (Bilbao, 1960 i 1961, respectivament) semblen no tenir més pretensions que buscar les pessigolles a través de gags verbals i visuals agraiats. Però el film amaga ironies amb més mala bava del que sembla: la confusió mental existent en qualsevol assumpte amorós; el doble (o triple) joc en les relacions personals; la mentida com a norma social; i la ironia suprema, o quan volent fer un bé, es fa just el contrari, i a l'inrevés. Els *colleguillas* Tellería i Mazo són *teatros* virulents amb ganes d'ampliar públics. *Bypass*, que en principi s'havia de titular *Nemekitepá* (*No em deixis pas*, molt més apropiat) en referència a la mítica cançó de

Jacques Brel, acaba sent un tren-caclosques divertit, a estones excessiu, sovint televisiu, però sempre honest. Sempre, esclar, que per honest es consideri ser polítikament correcte. Al final, cada ovella, i cabrit, amb la seva parella convergent, que diria l'Artur Mas, masover historicista. Ras i curt, o clar i català mesopotàmic: aquesta comèdia basca que va passar ni fu ni fa per Zabaltegi Especiales a Sant Sebastià (espero amb candelletes la crítica privilegiada del Juan

Bypass

Directors: Patxo Tellería i Aitor Mazo. **Intèrprets:** Gorka Otxoa, Bàrbara Goenaga, Itziar Aienza, Unax Ugalde. Espanya, 2012. 98'. JC Alpicat.

Ferrer, convidat especial), no hauria de passar invisible.

La imatge. Maria i Xabi fent l'amor amb el pulsòmetre posat ella, i ell amb un ull aquí i l'altre allà: cubisme estroboscòpic.

La frase. "Mentir crea hàbit", deixa anar Lucas. I per a mostra els quilos i tones de polítics professionals que han fet de la mentida el seu habitat personal. Més clar, la factura de la llum.

La recomanació. Qui s'ho passa teta amb la comèdia romàntica, vingui d'on vingui.